

katten spökar ljudlös över trasmattsranden. kösklockan nydragen, nyckeln i huset under pendeln. hennes konvexa spegelbild i den gula metallen. glasdörren stängd.

borta vid lidret fingrar inkinen i mustaschen, emaljerade manschettknappar, han ligger på rygg och syns inte från trappan i det höga gräset. bolmande cumulusmoln tornar sydvästöver.

begravningen hade varit värdig. solen står fortfarande i zenit. -anna, nu ropar det där bortifrån nässleslyet. inte helt nyktert. ändå värker det i skötet på henne. hon knyter av sig förklädet och låter det hänga över slaktbänken. -aaanna!

hon lirkar loss hårkammen och vickar ut håret som en tunn fäll över skulderbladen. inkinen, nu skulle hon få honom. hon kunde lokalisera honom eftersom han sjöng. hon visste att han skulle bli glad och le. lyfta henne i gränsle över sin sträva byxlinning. skratta och sticka in ett salt finger under hennes tunga. ingen skulle komma hem än på ett par timmar.

säga vad man ville, men sjunga, det kunde han, och en kväll förut, hade han stått bakom henne, och nynnad. armen hade han hållit hårt om hennes revben. ute på en stenkant under en gungande myggsvärm. sjön hade legat som en spegel hela den natten. hon hade knappt kunnat andas utan att känna hur hans puls svarade. hjärtslagen i hennes rygg. hans vassa konsonanter, hans vuxenhet. och han lade lapat henne som en kattunge. smörjt henne med ranta-kajas honung och gnuggat sin hårda, stora näve emot henne och lyft henne upp mot sin skäggraspiga haka då hon kom i hans famn. han hade hyssjat henne och örfilat lätt för att hon skulle tystna. nu kände hon sin egen väta kippa mellan låren igen, och doppade ring- och långfinger i en blixtnabb nästan osynlig gest. underbyxan lät hon också ligga vid förklädet.

nu när klockan går mot ett är hon tretton.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren wayward - taiga med Poeter.se id #10647 innehar upphovsrätten